

בתולה נשאת פרק ראשון כתובות

(6) [תענית כט:].
 (7) [תענית כט:].
 (8) [תענית כט:].
 (9) [תענית כט:].
 (10) [תענית כט:].
 (11) [תענית כט:].
 (12) [תענית כט:].
 (13) [תענית כט:].
 (14) [תענית כט:].
 (15) [תענית כט:].
 (16) [תענית כט:].
 (17) [תענית כט:].
 (18) [תענית כט:].
 (19) [תענית כט:].
 (20) [תענית כט:].
 (21) [תענית כט:].
 (22) [תענית כט:].
 (23) [תענית כט:].
 (24) [תענית כט:].
 (25) [תענית כט:].
 (26) [תענית כט:].
 (27) [תענית כט:].
 (28) [תענית כט:].
 (29) [תענית כט:].
 (30) [תענית כט:].
 (31) [תענית כט:].
 (32) [תענית כט:].
 (33) [תענית כט:].
 (34) [תענית כט:].
 (35) [תענית כט:].
 (36) [תענית כט:].
 (37) [תענית כט:].
 (38) [תענית כט:].
 (39) [תענית כט:].
 (40) [תענית כט:].
 (41) [תענית כט:].
 (42) [תענית כט:].
 (43) [תענית כט:].
 (44) [תענית כט:].
 (45) [תענית כט:].
 (46) [תענית כט:].
 (47) [תענית כט:].
 (48) [תענית כט:].
 (49) [תענית כט:].
 (50) [תענית כט:].

בתולה אלמנה גרושה חלוצה. נראה לפרש דלרנחא נקט חלוצה דסלקא דעתך אמנה כיון דשומרת יבם לא מתקלה כניסה לחופה שהרי יבמה יבא עליה בעל כרחא וה"ל דכנסתה דמלא קמ"ל: אלמנה דכתיבא באורייתא מאי איבא צמיב. והא ליכא למימר דתפשוט מהכא דכתיב אלמנה מנה מדאורייתא דהא מנה לא היה בימי משה ולא הזכירה תורה אלף ככר והא דלמרינן צבטורות ודף ה' וס' משה רבינו נאמן היה וצקי צבטונות אלף שמונה של קודש כפול היה לא שהיה מנה בימי משה אלף כלומר כמו שמונה של קודש בימי יחזקאל כפול היה כן היה ככר של קודש כפול בימי משה: ותנא רב יוסף אשור זו סליקא ופי הווי. פי' קונטרס ומי הווי צבטיות עולם ובלא רב יוסף מאשור וכן מביא רב זשי לתיפרך דמנינן למימר דאשור וכו' שם המחוץ ולא שם העיר ומימות עולם היה שם כן אלף קשה דמאי מימי מאשור דאשור אע"ג דלא הווי צבטיות עולם כיון דהווי בימי משה שפיר הווי ליה למכתב אלף מנה לא היה לו לכחוש כיון שעדיין לא היה צדוה ועלה לר"י לפרש דסליקא בימי משה מי הווי דקיס ליה דסליקא לא היה בימי משה וסביר סליקא הולך דקל ולא אלף אשור שהיה בימי משה:

בתולה נשאת פרק ראשון כתובות
 גיהוץ. לשיקוי"ר נאמן חכמים: כניסום שלן. שהיו ממימה יפס לכנס או סמנין יפס היו להן לכנס וכניסום שלן אין הבגד מלונן עד שיהיה מנוהך: מעברא ליה חומרסא. שפשוף האבן מעביר את הדם: חומרסא. אבן. כדלמרינן בניטין ודף טו: ומדבר במומרתא דנפק מיניה אבן הנמצאת בלמה מחמת חולי: ריפס ודף. מפיה מריסין ריח היין שנכנס לה דרך פתח הפתוח: גמרא הווי שמיע ליה. שעשו כן לננות יבם לגלגל במסכת יבמות ודף טו: דור קטוע. שאין להם לא דם נדה ולא דם בחולים: יפין לאפס. למחר לה הריון: נפשיב במקחך. על כרחך מקבל חובה הכאה כך במקחך. לשון אין סנין לחדס (למחן דף י"א). דבר שהוא לרעמו קרוי חובה: שפניס שפריס. מחמת רעבון: לפד טורס. דוגש פירש כמו דבק עורס על ענמס. ומנחם פירש שחר עורס: מתני' כפולה אלמנה וגרושה. בין בתולה שהיא אלמנה או גרושה או חלוצה מן האירוסין וחזרה ונשאת: כפופס. מן השני: מפסי. שהרי צומקת בתולה היא נשאת לו: יש להם טענה פוליס. אם לא מלמס הכי' בתולה אכדה כלט כחובתה דמקח טעות היא לו: גמ' נגדפס. דמן נגדת: על שם מנה. שאם נשאת משנתאלמנה אין לה כחובה אלף מנה: דכסיכא באורייתא. ועדיין לא נמקו כחובות: ומי כפיב קרא. לקרות על שם דבר העמיר: וו סליקא. עיר: ומי הווי. העיר נזויה צבטיות עולם דכתיב ההולך קדמת אשור: ס' ומטר. ולא מאותיות דריש הכי אלף לפוס סברא: מוצל. את האבן: מעדן. ונתן עדנה חיו צבטיות: סלמיה. של איי. רוס נחם נדודיה כלכר כרביבס פמונגס. ויה הכי משקה ומרוה. פמונגס הרי מוצל. מעדן וממשיך את הפירות נפקא מלמחה מצרך. פמונגס דיטענפ"ר: מוים. קס"ד מויה עונות: מוין. צבות הקרנות העולם מון שהקרנני' כאין מן המוין וגומיין לו ברכה: מחכב. את ישראל אל אניהס: היינו מויה היינו מכפר. הי יכיר מויה הי יניה מכפר. מויה גוירוס. רעות מעל ישראל: משתין. מתמנות: משלשן. שלשול: מאשרן. מחזיקות כח כמו אשרו חתן (ישיבא א): ולא מפנקן. אין מרצות אסטניסא על הלל. וכולן לשבח: אל יורה. שום הוראה לפי שטורדות דעתו כשיסור: שחירס ועריבס יפוס. כללל דמילתא לאחר אכילה יפוס. שחירס דרכן לא בני ארס נפת שחירס כדלמר צהמקבל (ג"מ קו): עריבית לאחר אכילה: כמנסה רעות. שכן קודם אכילה לאחר שינת האחרים: כלסריס. לאחר הפעודה שאלו וזכע: אין כפופס. וטובות יותר מעריבית לפי שאינו מעוכב כיוס מליך לשדות לבית הכסא ככל עת שירלס אלל כלילה טורח הוא לו: מכטלוס מחזיקות את הגוף ככריח את הדלת: אף

נא א מ"י פירא מ"ל
 אשת ה"ל יב טושיע
 אהי"פ ס"ר מה ספ"ר ז' ופי'
 מ"מ:
 ג' ב ג מ"י טו טור
 ט"ר שם ספ"ר ה'
 נב' ד מ"י פ"י שם ט'
 סמנ עשין מה טושיע
 שם ס"ר טו ספ"ר ו'
 ס' מ"י פירא שם ה"ל א'
 וכלס ח סמנ שם ס'
 טושיע ח סמנ טו ספ"ר
 ו'
 ס' ד מ"י פירא מ"ל
 ב"ח מקדס ה"ל
 (פמנ לאין טו ט"ר י"ד
 סימן למחן ספ"ר י'
 כהנסה:

תוספות ר"ד

ההוא דאתא לקמיה דרי"ג
 א"ל בעלתי ולא מצאתי
 דם. אמרה לו רבי עדיין
 בתולה אני. אמר לה
 הביאו לי שתי שפחות
 א' בעולה וא' בתולה
 הביאו לו השויבם על
 פי חבוב של יין בתולה
 אין ריחה נודף. בעולה
 ריחה נודף ספיה (בירמין)
 [כריח] בית היין. ששנס
 (הפנס הפנס)
 [פחה הפחת] הושיבוה
 ולא היה ריחה נודף.
 אמר לה לך כי בבקתי
 היה דאתא לקמיה דרי"ג
 הווי א"ל רבי בעלתי ולא
 מצאתי דם. אמרה לו רבי
 בתולה שלימה נבעלתי
 אלא מטפסת דורקטי אני
 שאין לה דם בחולות
 ולא דם נדה ברך ר"ג
 בקרובותי ומצא כרוביה
 א"ל לך וכי במקחך. ההוא
 דאתא לקמיה דרבי. א"ל
 רבי בעלתי ולא מצאתי
 דם אמרה לו בתולה
 שלימה אני. ראה שני
 צבטות את. ראה שני
 סוריקות. פי' מושהיח
 מחמת רעבון. צוה עליהם
 והביסם למרחץ והאכילם
 והקס והביסם לחופה
 ובעל וטבא דם. א"ל
 לך וכי במקחך קרא
 עליהם צפר עורס על
 צפס וכס היה כעץ. צפר
 פי' לשון דבק: מתני'
 בתולה כחובתה מאתים.
 ואלמנה מנה. בתולה
 אלמנה גרושה וחלוצה מן
 האירוסין כתובתן מאתים
 מן הנשואין כתובתן מנה.
 פי' בתולה שהיא אלמנה
 או גרושה וחלוצה מן
 האירוסין ונשאת. כתובתה
 מן השני מאתים. שרי
 בחוקת בתולה נשאת לו
 ויש לה טענה בתולים:

תורה אור השלם

1. חשך משחור אדם
 לא נברא בחיות יבם
 עורס על עצמו יבם
 יהיה כעץ.
 2. ויש הנך השלישי
 חרפל הוא הולך דורש
 אשור והנך הרביעי
 הוא פרך:

לעזר רש"י

לשיקוי"ר [לישקוי"ר].
 לגז.
 דישטענפ"ר.
 דישטענפ"ר. להסרת.

מוסף רש"י

גיהוץ שלנו כביבוס
 שלהם. גיהוץ שלנו איש
 יפה אלף כביבוס שלן
 (חזוניה כסא). משלשן.
 משלשית (ג'סין טו).
 מאשרן. נטות סח
 (טסו). ולא מפנקן. אין
 מתמנות על הלל להיות
 חסטיס ואפ"ס שן
 חתוקות (טסו). השותה
 רביעית יין אל יורה.
 כרביבס יין וסב"ר אל
 תשת. וסמך ליה ולהבייל
 ולהוריס. דמשמח ולטנין
 הוראה נמי לא יתנה (נ"ד
 נ"ל).